

[Landbrugsministeren.]

I § 6 er det foreslået, at landbrugsministeren skal kunne yde i alt 2 mill. kr. i kalenderårene 1962, 1963 og 1964 til iværksættelse af foranstaltninger til fremme af udførslen af dansk frugt. Endvidere er det foreslået, at der i samme periode skal kunne ydes 3 mill. kr. til fremme af udførslen af gartneriprodukter. Der gøres allerede af erhvervets organisationer og virksomheder en salgsindsats på fremmede markeder, som ikke er ubetydelig, men det er naturligt, at erhvervet har behov for, at der kan gøres en særlig salgsindsats under hensyn bl. a. til de stigende afsætningsvanskeligheder for de pågældende varer på forskellige markeder. Støtte skal, for så vidt angår frisk frugt, kunne ydes efter forhandling med det kontaktudvalg, som nedsættes i medfør af lovens § 1. For så vidt angår gartneriprodukter, vil midlerne blive anvendt efter forhandling med de organisationer, der har med de pågældende vareområder at gøre. Ved bestemmelsens administration vil jeg lægge vægt på, at beløbene anvendes til en ny salgsfremmende indsats, og at erhvervet selv deltager i udgifterne.

Idet jeg i øvrigt henviser til de bemærkninger, der ledsager lovforslaget, skal jeg anbefale det til en hurtig og velvillig behandling i det høje ting.

Den første sag på dagsordenen var:

Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående forslag til lov om foranstaltninger mod lærermangelen i folkeskolen.

Valgt blev: *K. B. Andersen, Dupont, Hougaard, Aage Knudsen, H. Larsen (Bjerre), P. A. Rasmussen, Astrid Skjoldbo, Søgaard, Else-Merete Ross, Sinnbeck, Axel Kristensen, Ellen Poulsen, Raunkjær, Ellen Strange Petersen, Edv. Jensen, Poul Thomsen og O. Mathiasen.*

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til folketingsbeslutning angående folketingets ombudsmands beretning for året 1960.

(Ombudsmandsudvalgets betænkning med tilhørende forslag til folketingsbeslutning findes i tillæg B. sp. 49).

Sagen sattes til forhandling.

Vagn Bro: Jeg har i og for sig intet at føje til ombudsmandens beretning for året 1960. Som sædvanlig giver den en ganske overordentlig klar og oplysende fremstilling af enhver sag, der enten er blevet fulgt op af kritik eller afgjort med henstilling.

Jeg vil dog gerne i dag have lov til at omtale en særlig sag, en klage over ambassadøren i Teheran, der af ombudsmanden som en særredegørelse er afgivet den 2. oktober 1961, men som ikke har nået at komme med i den foreliggende beretning, hvor den jo ellers hører hjemme, da den stammer fra marts 1960. Det vil efter min mening være passé at drøfte sagen, om vi venter til næste år, da den formentlig vil komme i tillægget til beretningen for 1961.

Jeg vil i øvrigt her rette en henstilling til den høje ombudsmand: det vil formentlig være af stor værdi, om der f. eks. hvert 5. år udgaves et udførligt sagregister, således at man ved henvisninger til de enkelte års beretninger havde en fuldstændig samling af alle sager. Det kan nemlig ikke nægtes, at denne nye virksomheds afgørelser i høj grad i fremtiden vil blive kildeskrifter, der for udøvende og dømmende jurister vil være af meget stor betydning. Som det er gået med offentliggørelsen af den sag, jeg lige vil sige et par ord om, er jeg bange for, at dens undersøgelser og resultater vil komme til at foreligge for stykkevis, om ikke et sådant samlet register kommer.

Om selve klagen fra de tre unge medicinske studenter over ambassadøren i Teheran — en sag, som jeg omtaler, fordi jeg tillod mig at rejse den i denne sal som et spørgsmål til den højtærede udenrigsminister — vil jeg sige, at jeg ikke på noget punkt skal kritisere ombudsmandens juridiske afgørelse.

Den lyder således — jeg beder om den højtærede formands tilladelse til at citere —:

„I det foran anførte har jeg gennemgået de mod ambassaden i Teheran fremsatte klager punkt for punkt uden at finde det tilstrækkelig godtgjort, at der